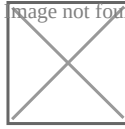

Μεσσηνικοί Ψαλμοί

/ [Γενικά](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Εν Πειραιεί 30-1-2014

πρωτοπρεσβ. π. Άγγελος Αγγελακόπουλος εφημ. Ι. Ν. Αγίας Παρασκευής Ν. Καλλιπόλεως Πειραιώς

Δεν υπάρχουν βιβλία, που να έχουν μελετηθεί περισσότερο και με μεγαλύτερο πάθος, τόσο από εχθρούς όσο και από φίλους, από τα βιβλία της Αγίας Γραφής, που μιλούν για την έλευση του αναμενομένου Μεσσία του Ισραήλ, του Χριστού Ιησού, που υπήρξε ο πρώτος, μοναδικός και αληθινός Θεάνθρωπος της ιστορίας. Σε αντίθεση με τους φανταστικούς και ανυπάρχτους θεανθρώπους των εξωχριστιανικών θρησκευμάτων, οι οποίοι, αφενός δεν έχουν καμμία ιστορική βάση, γιατί δεν υπήρξαν πραγματικά, αφετέρου αποτελούν εκφράσεις της νοσταλγούμενης λύτρωσης, που παρατηρείται σ' όλους τους λαούς και της θεανθρωπίνης παγκόσμιας προσδοκίας.

Πράγματι, ο Βούδας, ο Κομφούκιος, ο Λάο Τσε, ο Μωάμεθ και όλοι οι ιδρυτές θρησκειών, παρουσιάζονται ιστορικά απομονωμένοι. Εμφανίστηκαν, δηλαδή, σε μία ορισμένη περίοδο, χωρίς να τους έχει προαναγγείλει κάποια θρησκευτική παράδοση, παραμένοντας αμάρτυροι. Είναι βασικό αξίωμα το να μη δεχόμαστε τίποτε και κανέναν ως αληθή , αν δεν υπάρχουν οι σχετικές προηγούμενες μαρτυρίες από αξιόπιστα πρόσωπα. Αντίθετα, ο Μεσσίας δεν αναγγέλθηκε μονάχα από έναν προφήτη, αλλά από μία ατελείωτη αλυσίδα ανθρώπων, που έζησαν και έδρασαν σε διαφορετικό χρονικό πλαίσιο, περιβάλλον και συνθήκες. Θα παραμείνει, δηλαδή, για πάντα το κλειδί της ιστορίας, που ανοίγει μόνο με την πίστη στην Θεότητά Του και τον χαρακτηρισμό του ως «Υιός του Θεού», που έγινε άνθρωπος, ακριβώς για να γίνουμε εμείς θεοί και να κληρονομήσουμε τη Βασιλεία των Ουρανών».

Ο Απ. Παύλος, στην προς Γαλάτας επιστολή του, μας διαβεβαιώνει πως «ότε δε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλε ο Θεός τον Υιόν αυτού, γεννόμενον εκ γυναικός»[1]. Για το συγκεκριμένο αυτό «πλήρωμα του χρόνου», μίλησαν οι προφύτες εκατοντάδες χρόνια πριν την πολυπόθητη Επιφάνειά Του. Αποτελούν οι μαρτυρίες αυτές την πλέον ισχυρή αγιογραφική απόδειξη του Θεανθρωπίνου χαρακτήρα του Ιησού Χριστού, της ιδιότητός Του ως Υιού του Θεού και της μοναδικής μεσσιανικής Του αποστολής μέσα στο διάβα των αιώνων[2].

Στο παρόν κείμενο θα αναφερθούμε σ' ένα μόνο προφήτη, τον προφητάνακτα Δαβίδ, ο οποίος έχει εμπλουτίσει την θεόπνευστη Παλαιά Διαθήκη με το βιβλίο των Ψαλμών. Θα προσπαθήσουμε δηλ. να παρουσιάσουμε τους ψαλμούς, που έχουν χριστολογικό και μεσσιανικό περιεχόμενο.

Ψ. 2, 7 : «Κύριος είπε προς με Υιός μου ει συ, εγώ σήμερον γεγέννηκά σε».

Ο **Μ. Αθανάσιος** επισημαίνει ότι αντί του «με διεκήρυξε ως Υιό η φύση του Πατρός», και όχι πρόσταγμα πραγματοποιηθέν, αυτή η ουσία με απέδειξε χαρακτήρα της υποστάσεως του Πατρός. Συνεπώς, καλώς προστίθεται το «ει», το οποίο δηλώνει την προαιώνια γέννηση, διότι ο Υιός υπήρχε πάντοτε. Ακολουθεί δε το «σήμερον γεγέννηκά σε» προς κατάδειξη της κατά σάρκα γεννήσεως. Το «σήμερον» άλλωστε σημαίνει χρόνο, γι' αυτό και μπήκε στην χρονική γέννηση. Κατά συνέπεια, το «γεγέννηκά σε» αναφέρεται στην κατ'άνθρωπον γέννηση. Ας παρατηρήσουμε πως οικειοποιείται ο Πατήρ την κατά σάρκα γέννηση του μονογενούς, του Χριστού[3].

Ψ. 15, 10 : «Ότι ουκ εγκαταλείψεις την ψυχήν μου εις άδην, ουδέ δώσεις τον όσιόν σου ιδείν διαφθοράν».

Ο Ψαλμός αυτός περιγράφει την ταφή και την ανάσταση του Ιησού. Ο Δαβίδ,

φυσικά, καθόλου δεν ήταν ανόητος, για να πιστεύει ότι δεν θα πέθαινε ποτέ, αλλά αναφέρεται στην ταφή και ανάσταση του Κυρίου, του οποίου το σώμα, τις τρεις ημέρες του θανάτου του, ως αδιάσπαστα ενωμένο με τη θεότητά του, δεν γνώρισε πτωματική αποσύνθεση. Παρόλο που ο τάφος του Χριστού φυλαγόταν από μία στρατιωτική φρουρά, μετά από τρεις μέρες, Αυτός αναστήθηκε. Οι αρχιερείς, πλήρωσαν τους στρατιώτες, για να πουν ψέματα, ισχυριζόμενοι ότι οι μαθητές του Χριστού ήρθαν κι έκλεψαν το σώμα Του τη νύχτα. Τις επόμενες 40 μέρες, ο Χριστός εμφανίστηκε σε πολλούς ανθρώπους σε διαφορετικές περιπτώσεις. Σε μία περίπτωση, πάνω από 500 άνθρωποι Τον είδαν μαζί[4].

Ψ. 21, 17-18 : «Ότι εκύκλωσάν με κύνες πολλοί, συναγωγή πονηρευομένων περιέσχον με, ώρυξαν χείρας μου και πόδας».

Τόσο η Αγία Γραφή, όσο και η ιστορία, μαρτυρούν ότι ο Μεσσίας Χριστός πέθανε με σταυρικό θάνατο, καρφωμένος στα χέρια και στα πόδια[5]. Ποτέ ο ίδιος ο Δαβίδ δεν σταυρώθηκε. Ούτε υπήρχε στην εποχή του η ποινή της σταυρώσεως. Εμφανέστατα, ο ψαλμός αυτός προφητεύει τη Σταύρωση του Ιησού.

Ψ. 21, 19 : «Διεμερίσαντο τα ιμάτιά μου εαυτοίς και επί τον ιματισμόν μου έβαλον κλήρον».

Όταν σταυρώθηκε ο Χριστός, οι στρατιώτες μοιράστηκαν τον ρουχισμό Του, βάζοντας τον σε κλήρο[6]. Κατάπληξη προξενεί η, έντεκα αιώνες πριν την εκπλήρωσή της, προφητεία αυτή, που δεν εφαρμόστηκε φυσικά ούτε στο Δαβίδ, ούτε σε κάποιον άλλο επίσημο της εποχής του, αλλά εφαρμόστηκε από τους στρατιώτες και σταυρωτές του Ιησού, κάτω από το Σταυρό του. Πρώτα γιατί ξεχωρίζονται τα ρούχα του Μεσσία σε εσωτερικό ρουχισμό (ιμάτια) και σε εξωτερικό επένδυμα (ιματισμός). Έπειτα, τα εσωτερικά ιμάτιά Του θα τα μοιράζονταν, ενώ για το ένα, τον εξωτερικό χιτώνα, δεν μπορούσαν να κάνουν το ίδιο, να τον χαλάσουν δηλαδή, γι' αυτό και θα έριχναν κλήρο, για το ποιός θα τον έπαιρνε.[7].

Ψ. 33, 21 : «Κύριος φυλάσσει πάντα τα οστά αυτών, εν εξ αυτών ου συντριβήσεται».

Η προφητεία αυτή εκπληρώθηκε με τον εκπληκτικότερο τρόπο. Αφού σταυρωνόταν ένα πρόσωπο κι έμενε κρεμασμένο πάνω στον σταυρό όλη την ημέρα, ήταν συνήθεια των Ρωμαίων να σπάζουν τα σκέλη του. Αυτό το έκαναν, για να επισπεύσουν τον θάνατο, ώστε οι στρατιώτες να πάνε γρηγορότερα στον καταυλισμό τους. Ο ξαφνικός και ανυπόφορος πόνος, σόκαρε στις περισσότερες περιπτώσεις τον κατάδικο επισπεύδοντας τον θάνατό του. Οι Ρωμαίοι στρατιώτες έσπασαν τα σκέλη των δύο ληστών, που είχαν σταυρώσει μαζί με τον Χριστό. Όταν ήρθαν στον Χριστό απόρησαν, επειδή Αυτός είχε ήδη πεθάνει. Αντί, λοιπόν, να Του

σπάσουν τα σκέλη, απλώς έμπηξαν ένα ξίφος στην πλευρά Του, εκπληρώνοντας έτσι, μέχρι και την πιο παραμικρή λεπτομέρεια, την προφητεία ότι τα σκέλη Του δεν θα σπάζονταν. Αυτή η εκπλήρωση ιστορείται στο Ευαγγέλιο του Ιωάννου 19, 32-33[8].

Ψ. 40, 10 : «Και γαρ ο άνθρωπος της ειρήνης μου, εφ'όν ήλπισα, ο εσθίων άρτους μου, εμεγάλυνεν επ'εμέ πτερνισμόν».

Ο Ψαλμός αυτός αναφέρεται στον Ιούδα, που έτρωγε ψωμί μαζί με τον Χριστό, και τον πρόδωσε.

Ψ. 49, 2-3 : «Εκ Σιών η ευπρέπεια της ωραιότητος αυτού, ο θεός εμφανώς ήξει, ο θεός ημών και ου παρασιωπήσεται· πυρ εναντίον αυτού καυθήσεται».

Ο Μ. Αθανάσιος, ερμηνεύοντας τον ανωτέρω ψαλμό, παρατηρεί ότι πράγματι από την άνω Σιών θα πραγματοποιήσει ο Κύριος την Δευτέρα Παρουσία Του. Το μεν «εκ Σιών» σημαίνει προφανώς την πρώτη παρουσία, το δε «εμφανώς» την δεύτερη. Κατά την πρώτη παρουσία Του και την ένδοξη Θεοφάνειά Του, σιωπούσε, όταν δικαζόταν από τους ανθρώπους. Όταν, όμως, θα έλθει για δεύτερη φορά, θα έλθει εμφανώς και δεν θα σιωπήσει, αλλά θα ελέγξει την αμαρτία του κόσμου. Διότι, αν ο Θεός θα έλθει εμφανώς, ο δε Χριστός είναι Θεός, το «εμφανώς» σημαίνει συνεπώς την σάρκα. Κατά την Δευτέρα δηλ. Παρουσία δεν θα έλθει κρυφίως, όπως κατά την πρώτη, αλλά, όπως ο ίδιος λέει, ως αστραπή, η οποία γεμίζει τον ουρανό από την ανατολή μέχρι τη δύση[9]. Δεν θα σιωπά, λέει, προ των ασεβών και τότε, όπως και προηγουμένως. Θα παραδώσει στο πυρ όσους το αξίζουν, εξαιτίας της ασέβειάς τους[10].

Ψ. 66, 3 : «Του γνώναι εν τη γη την οδόν σου εν πάσιν έθνεσι το σωτήριόν σου».

Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης σημειώνει ότι ο στίχος του ψαλμού αναφέρεται στην ενανθρώπιση του Χριστού, διότι η λέξη «σωτήριον» σημαίνει την ενανθρώπιση, όπως είπε και ο πρεσβύτες Συμεών κατά την Υπαπαντή «ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου»[11], επειδή, δια μέσου της ενανθρωπήσεως, σωζόμαστε[12].

Ψ. 67, 25 : «Αι πορείαι του Θεού μου του βασιλέως του εν τω αγίω».

Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης λέει ότι στον στίχο αυτό ο θείος Δαβίδ ομολογεί καθαρώς τον Χριστό ότι είναι Θεός, επειδή ήταν πληροφορημένος γι'Αυτόν. «Άγιον» ονομάζει τώρα τον Πατέρα, με τον οποίο ήταν πάντοτε αχώριστος ο Χριστός, όπως λέει και ο Ευ. Ιωάννης ο Θεολόγος : «Εγώ γαρ φησίν εν τω Πατρί και ο Πατήρ εν εμοί[13]»[14].

Ψ. 68, 22 : «Και έδωκαν εις το βρώμα χολήν και εις την δίψαν μου επότισάν με όξος».

Όταν σταυρώθηκε ο Χριστός κι ενώ βρισκόταν πάνω στο σταυρό, δίψασε. Φώναξε : «Διψάω»! Στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο 19, 29 διαβάζουμε σχετικά : «Σκεύος ουν έκειτο όξους μεστόν. Οι δε, πλήσαντες σπόγγον όξους και υσώπω περιθέντες, προσήνεγκαν αυτού τρώ στόματι»[15].

Ψ. 71, 5 : «Και συμπαραμενεί τω ηλίω τα προ της σελήνης γενεάς γενεών».

Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης παρατηρεί ότι, θέλοντας ο προφητάναξ Δαβίδ να φανερώσει το άναρχο και ατελεύτητο του Χριστού κατά την Θεότητα, τα συγκρίνει με τους μεγάλους φωστήρες, επειδή δεν έβρισκε στην ορατή κτίση άλλες εικόνες και ομοιώσεις λαμπρότερες και πολυχρονιότερες από τον ήλιο και την σελήνη, κατά τον Θεοδώρητο. «Συμπαραμενεί», λέει, «με τον ήλιον», δηλ. ο Χριστός θα υπάρχει έως ότου υπάρχει ο ήλιος. Είναι κι αυτό ιδίωμα της Γραφής, το να ορίζει μεν το «έως» σε κάποιο χρόνο, το δε μετά τούτα του χρόνου διάστημα να μην αρνείται, αλλά να το αφήνει αδιόριστο. Κι έτσι μεν δηλώνεται το ατελεύτητο της Θεότητος του Χριστού. Για δε το άναρχο της Θεότητός Του λέει ότι ο Χριστός υπήρχε πριν δημιουργηθεί η σελήνη. Η δε φράση «γενεάς γενεών» υπάρχει αντί της φράσεως «εις διαστήματα διαστημάτων», δηλ. σε άπειρα διαστήματα. Γιατί, «γενεάν» ονομάζει το διάστημα του χρόνου, όσο μπορεί να ζήσει ένα γένος ανθρώπων, δηλ. ο άνθρωπος.

Μπορούμε δε και αλλιώς να ερμηνεύσουμε τον παραπάνω στίχο, νοώντας ως «ήλιον» μεν την Θεότητα, επειδή εκείνο, που είναι ο ήλιος στα αισθητά, αυτό είναι ο Θεός στα νοητά, κατά τον Θεολόγο Γρηγόριο. Με την Θεότητα δε συμπαραμένει και η ανθρωπότητα του Χριστού, η οποία μία φορά ενώθηκε καθ'υπόστασιν σ'Αυτόν, και ποτέ δεν θα χωρισθεί απ'αυτήν, κατά τον Δίδυμο[16].

Ψ. 71, 5 : «Καταβήσεται ως υετός επί πόκον και ωσεί σταγών η στάζουσα επί την γην».

Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης επισημαίνει ότι με τα λόγια αυτά δηλώνεται το απόκρυφο της σαρκώσεως του Θεού Λόγου, ο οποίος κατέβηκε, χωρίς να το αισθανθεί κανείς, στην κοιλιά της Παρθένου, επειδή και η βροχή κατεβαίνει στο ποκάρι των μαλλιών, χωρίς κανένα χτύπο και αίσθηση ακοής, και παρομοίως και η σταγόνα πέφτει στη γη ανεπαισθήτως, χωρίς να δείξει σημάδι σ'αυτήν[17].

Ψ. 71, 10-11 : «Βασιλείς Θαρσίς και αι νήσοι δώρα προσοίσουσιν· Βασιλείς Αράβων και Σαβά δώρα προσάξουσιν και προσκυνήσουσιν Αυτώ πάντες οι βασιλείς, πάντα τα έθνη δουλεύουσιν Αυτώ».

Όλος ο 71ος Ψαλμός είναι προφητεία για τον Μεσσία, για τον Χριστό. Ανάμεσα σε αυτά που λέει, αναφέρεται και η επίσκεψη των μάγων και η προσφορά των δώρων, που έχουν συμβολική σημασία αναφορικά με το πρόσωπο του Χριστού. Κατά τον

Ζυγαβηνό, ο χρυσός είναι σύμβολο της Βασιλείας, ο λίβανος της Θεότητας, και η σμύρνα της ανθρωπότητας του Χριστού[18].

Ψ. 71, 15 : «Και ζήσεται».

Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης υπογραμμίζει ότι εδώ ο Δαβίδ προφητεύει την εκ νεκρών ανάσταση του Χριστού, επειδή ο Χριστός, αφού πεθάνει, θα αναζήσει[19].

Ψ. 81, 8 : «Ανάστα ο Θεός, κρίνον την γην, ότι συ κατακληρονομήσεις εν πάσιν τοις έθνεσιν».

Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης αποσαφηνίζει ότι αυτό το ρητό προφητεύει αναντιρρήτως για την εκ νεκρών ανάσταση του Χριστού. Γιατί, παρακαλεί εδώ, κατά τον Διόδωρο, ο προφήτης Δαβίδ τον Χριστό να αναστηθεί από τον τάφο και να κρίνει δικαίως την γη δια μέσου των Αποστόλων, τους οποίους κατέστησε άρχοντες σε όλη τη γη, δηλ. για να κάνει εκδίκηση όλης της γης, αφού κατακρίνει και διώξει απ'αυτήν τον άρχοντα του κόσμου, Διάβολο, ο οποίος την είχε υποδουλωμένη στην πλάνη της ειδωλολατρίας και σε κάθε είδος κακίας. Λέει δε και την αιτία αυτής της εκδικήσεως. Επειδή, λέει, εσύ, Κύριε, έχεις να λάβεις κληρονομία ανάμεσα σε όλα τα έθνη, κατά το «δώσω σοι έθνη την κληρονομίαν σου»[20]. Κληρονομία δε Χριστού είναι εκείνοι, που πίστευσαν σ'Αυτόν από όλα τα έθνη[21].

Ψ. 81, 8 : «Έθεντό μοι εν λάκκω κατωτάτω, εν σκοτεινοίς και εν σκιά θανάτου».

Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης εξηγεί ότι «λάκκο κατώτατο» ονομάζει τον τάφο ο Κύριος, του οποίου το βάθος «καρδίαν γης» ονόμασε ο ίδιος στα Ευαγγέλια. «Έθεντο» δε, λέει, «εμένα» οι περί τον τάφον διακονήσαντες Ιωσήφ και Νικόδημος. «Σκοτεινούς» δε τόπους λέει τους τόπους του τάφου, διότι, όταν βάλθηκε η πλάκα πάνω στον τάφο, έγινε σκότος στους τόπους του τάφου. «Σκιαν» δε «θανάτου» πάλι λέει τους ίδιους σκοτεινούς τόπους του τάφου, γιατί το ίδιο φανερώνει με διάφορες λέξεις, επειδή και το σκότος σκιά ονομάζεται[22].

Ψ. 107, 3 : «Εξεγέρθητι η δόξα μου· εξεγέρθητι, ψαλτήριον και κιθάρα· εξεγερθήσομαι όρθρου».

Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης ερμηνεύει, λέγοντας ότι το «εξεγέρθητι» και το «εξεγερθήσομαι» μπορούν να νοηθούν για την ανάσταση του Χριστού, κατά τον θείο Κύριλλο και Ησύχιο. Γιατί, ο μεν Δαβίδ παρακαλεί και λέει προς τον Χριστό : «Εξεγέρθητι και ανάστηθι, Κύριε, ο Οποίος είσαι ψαλμώδημα και μελώδημα δικό μου». Ο δε Χριστός αποκρίνεται και, αφού υπόσχεται, λέει : «Ναι, θα εγερθώ κατά τον καιρό του όρθρου», επειδή, κατά τον Ευ. Λουκά, όρθρου βαθέος ηγέρθη ο Κύριος. Δόξα δε του Δαβίδ είναι ο Χριστός, κατά τον Ησύχιο, διότι γεννήθηκε από

το σπέρμα του[23].

Ψ. 109, 1 : «Είπεν ο Κύριος τω Κυρίῳ μου· Κάθου εκ δεξιῶν μου ἕως αν θω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδῶν σου».

Σύμφωνα με τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, ο Θεός και Πατήρ είπε προς τον Θεό και Υιό Του, αφού ανελήφθη στους ουρανούς. Αν και είναι γραμμένο ότι «Κύριος ο Θεός ημών, Κύριος εις εστι»[24], δεν το είπε αυτό προς αθέτηση του μονογενοῦς, αλλά προς αντιδιαστολή και ξεχώρισμα από τους ανύπαρκτους θεούς. Θεοπρεπώς πρέπει να νοήσουμε ότι είπε ο Κύριος και Πατήρ προς τον Υιό και όχι ανθρωποπρεπώς, δηλ. ως σε Θεό και όχι ως σε άνθρωπο. Αυτό το ρητό φράττει τα στόματα των Ιουδαίων. Διότι, ποιοί είναι οι δύο Κύριοι του Δαβίδ, από τους οποίους ο ένας γεννήθηκε εκ γαστρός προ εωσφόρου και τιμήθηκε με την ιερωσύνη κατά την τάξη Μελχισεδέκ; Δεν ξέρουν ούτε έχουν κάτι να πουν. Γιατί, είναι πρόδηλο ότι αυτός είναι ο Χριστός, ο οποίος είναι και Θεός και άνθρωπος.

Καθώς με το «Κύριος» και «Κύριος» δείχνεται η ισοτιμία, που έχει ο Πατήρ με τον Υιό και αντιστρόφως ο Υιός με τον Πατέρα, έτσι και με την «εκ δεξιῶν καθέδρα» επί βασιλικού θρόνου η ίδια ισοτιμία τους παρομοίως αποδεικνύεται. Διότι, εκείνων που η καθέδρα είναι κοινή, αυτών και η βασιλεία κοινή είναι. Γι'αυτό ας αποστομοθούν ο Άρειος και ο Ευνόμιος, που φλυαρούν ότι ο Υιός είναι άνισος με τον Πατέρα. Επειδή ο Θεός και Πατήρ, με το να είναι ασώματος και απερίγραπτος, δεν έχει αριστερά η δεξιά (γιατί αυτά είναι χαρακτηριστικά των σωμάτων), το «καθήσθαι» εδώ δηλώνει την ανάπαυση και απόλαυση της θείας Βασιλείας. Το δε «εκ δεξιῶν» φανερώνει την γνησιότητα, την οικείωση και την ομοτιμία του Υιού.

«Εχθρούς» εδώ εννοεί, κατά τον Θεοδώρητο και τον Μ. Αθανάσιο, τους Ιουδαίους, τους Έλληνες (ειδωολάτρες), τους αιρετικούς και τους δαίμονες. Το «έως» δεν διαχωρίζεται πάντοτε από τον μέλλοντα χρόνο, αλλά πολλές φορές δηλώνει μεν το έως κάποιο χρόνο, το δε υπόλοιπο του χρόνου δεν απαρνείται, αλλά συμπεριλαμβάνει κι αυτό, όπως είναι και τώρα εδώ, περί του οποίου ο Θεολόγος Γρηγόριος στον Α Λόγο του περί Υιού φιλοσόφησε και ο άγιος Νικόδημος ερμήνευσε το ευαγγελικό ρητό εκ του κατά Ματθαίον «Έως ου έτεκε τον Υιόν αυτής τον πρωτότοκον»[25], ακολουθώντας τους αγίους Πατέρες. Διότι, αν η βασιλεία του Χριστού ήταν περιορισμένη μέχρι κάποιο καιρό και δεν ήταν παντοτινή, πως θα ίσχυαν όσα είπε ο προφήτης Δανιήλ, ότι «και η βασιλεία αυτού βασιλεία αιώνιος»[26] και ότι «αναστήσει ο Θεός του ουρανού βασιλείαν, ήτις εις τους αιώνας ου διαφθαρήσεται»[27]; Η πως θα ήταν αληθινό εκείνο, που είπε ο Αρχ. Γαβριήλ προς την Παρθένο, «και της βασιλείας αυτού ουκ έσται τέλος»[28]; Αν και διαβάζουμε εδώ μεν ότι ο Πατήρ θα βάλλει τους εχθρούς υποπόδιον στον Υιό Του, στον δε Απ. Παύλο ότι ο Υιός θα τους βάλλει υποπόδιόν Του, «δεϊ αυτόν

βασιλεύειν ἄχρις ου αν θη πάντας τους εχθρούς υπό τους πόδας αυτού»[29], ας μην ταραχθούμε, διότι κοινή είναι η ενέργεια και η δύναμη των δύο, Πατρός και Υιού, και κοινά είναι τα κατορθώματα. Διότι, όλοι θα υποταχθούν στον Υιό, άλλοι μεν θεληματικώς, άλλοι δε στανικώς, όταν θα Τον δουν να κατεβαίνει από τους ουρανούς κατά την Δευτέρα Του Παρουσία, περί του οποίου καθαρώτερα δίδαξε ο Απ. Παύλος, λέγοντας : «ίνα εν τω ονόματι Ιησού παν γόνυ κάμψη επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων»[30]. «Υποπόδιον» θα πει υποτεταγμένους, δηλ. «έως αν θω τους εχθρούς σου υποτεταγμένους υπό τους πόδας σου»[31].

Ψ. 109, 4 : «Συ ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ».

Ο Μελχισεδέκ, ήταν υιός του Μελχί και εγγονός του Σίδου (του πρώτου Έλληνα Βασιλέα της Χαναάν). Θεωρείται ως προφητικός τύπος του Μεσσία, καθώς με μοναδικό και άνευ προηγουμένου τρόπο υπήρξε ταυτόχρονα ιερεύς και βασιλεύς. Η ιερατική ιδιότητά του προηγείται κατά πολύ εκείνης του Ααρωνικού ιερατείου, μετά τη θέσπιση του Μωσαϊκού Νόμου. Σύμφωνα με τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη ο Κύριος ήταν μεν ιερεύς κατά την τάξιν Μελχισεδέκ, καθότι μετέδωσε στους Αποστόλους άρτο και οίνο στον Μυστικό Δείπνο, όπως και ο Μελχισεδέκ μετέδωσε άρτο και οίνο στον Αβραάμ και σ'αυτούς που ήταν μαζί του, όταν γύρισαν από τον πόλεμο και τη νίκη, που έκαναν κατά του βασιλέως Χοδολλογόμορ, όπως φαίνεται στο 14ο κεφ. της Γενέσεως. Εις τον αιώνα δε είναι ιερεύς ο Χριστός, καθότι ούτε αρχή ημερών ούτε τέλος ζωής έχει κατά την Θεότητα, όπως και ο Μελχισεδέκ δεν είχε αρχή και τέλος, κατά την ιστορία της Γενέσεως. Αλλά, ο μεν Μελχισεδέκ δεν έχει, διότι τα παρεσιώπησε η ιστορία της Γραφής και δεν φανέρωσε από ποιούς γονείς γεννήθηκε και πότε πέθανε, ο δε Χριστός δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος κατά αλήθειαν[32]. Το προφητικό αντίτυπο σχολιάζει ο Απ. Παύλος, προσδίδοντας στο όνομα τίτλο, αλλά και θρησκευτικό βαθμό : «όπου πρόδρομος υπέρ ημών εισήλθεν Ιησούς κατά την τάξιν Μελχισεδέκ αρχιερεύς γενόμενος εις τον αιώνα»[33].

[1] Γαλ. 4, 4.

[2] ΜΙΧΑΗΛ ΧΟΥΛΗΣ, Οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης για τόν Μεσσία, <http://fdathanasiou.wordpress.com/2013/12/20/%CE%BF%CE%B9-%CF%80%CF%81%CE%BF%CF%86%CE%B7%CF%84%CE%B5%CE%AF%CE%B5%CF%82-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CF%80%CE%B1%CE%BB%CE%B1%CE%B9%CE%AC%CF%82-%CE%B4%CE%B9%CE%B1%CE%B8%CE%AE%CE%BA%CE%B7%CF%82-%CE%B3%CE%B9/>

[3] Μ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Εξηγήσεις εις τους Ψαλμούς, ΕΠΕ 5, εκδ. Γρηγόριος ο Παλαμάς, Θεσ/κη 1975, σσ. 94-95.

[4]<http://www.pentapostagma.gr/2013/12/%CE%B3%CE%B9%CE%B1-%CE%BF%CF%83%CE%BF%CF%85%CF%83->

%CF%88%CE%B1%CF%87%CE%BD%CE%BF%CF%85%CE%BD-
%CE%B1%CE%BA%CE%BF%CE%BC%CE%B7-%CF%84%CE%BF%CE%BD-
%CE%BC%CE%B5%CF%83%CF%83%CE%B9%CE%B1.html

[5] Ο.π.

[6] Ο.π., Μαρκ. 15, 24.

[7] ΜΙΧΑΗΛ ΧΟΥΛΗΣ, Οι προφητείες...

[8] <http://www.pentapostagma.gr/2013/12>

[9] Ματθ. 24, 27.

[10] Μ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Εξηγήσεις εις τους Ψαλμούς, ΕΠΕ 6, εκδ. Γρηγόριος ο Παλαμάς, Θεσ/κη 1975, σσ. 58-63.

[11] Λουκ. 2, 30.

[12] ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ-ΜΟΝΑΧΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΖΥΓΑΒΗΝΟΣ, Ερμηνεία εις τους ΡΝ (150) Ψαλμούς του Προφητάνακτος Δαβίδ, Ψαλμοί ΝΑ – Ρ , τ. Β , εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 1996, σσ. 162-163.

[13] Ιω. 14, 10.

[14] Ο.π., σ. 188.

[15] <http://www.pentapostagma.gr/2013/12>

[16] ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ-ΜΟΝΑΧΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΖΥΓΑΒΗΝΟΣ, Ερμηνεία..., σσ. 254-255.

[17] Ο.π., σ. 255.

[18] Ο.π., σσ. 259-260, Προφητεία του Δαβίδ περί της επισκέψεως των μάγων στον Χριστό, http://nefthalim.blogspot.gr/2013/12/blog-post_3042.html

[19] ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ-ΜΟΝΑΧΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΖΥΓΑΒΗΝΟΣ, Ερμηνεία..., σ. 262.

[20] Ψαλμ. 2, 8.

[21] Ο.π., σσ. 433-434.

[22] Ο.π., σ. 493.

[23] ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ-ΜΟΝΑΧΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΖΥΓΑΒΗΝΟΣ, Ερμηνεία εις τους ΡΝ (150) Ψαλμούς του Προφητάνακτος Δαβίδ, Ψαλμοί ΡΑ – ΡΝ , τ. Γ , εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 1983, σσ. 119-120.

[24] Δευτ. 6, 4.

[25] Ματθ. 1, 25.

[26] Δαν. 3, 33.

[27] Δαν. 2, 44.

[28] Λουκ. 1, 33.

[29] Α Κορ. 15, 25.

[30] Φιλ. 2, 10.

[31] Ο.π., σσ. 139-142.

[32] Ο.π., σσ. 146-147.

[33]

Εβρ.

6,

20

<http://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9C%CE%B5%CE%BB%CF%87%CE%B9%CF%83%CE%B5%>

Πηγή: impantokratoros.gr